

خانه قانون و تدبیر؛ روی آب یا سراب؟

کارنامه چهل ساله قانون گذاری در مجلس شورای اسلامی

افتاده اند و برای همین شاید دغدغه ائتلاف و اجماع نداشته باشند و دغدغه رأی و حضور بالای مردم، برای همین مؤتلفه اسلامی به فکراین است که با فهرستی حزبی در انتخابات شرکت کند و جمننا (جبهه مردمی نیروی انقلاب) می خواهد لیستی ۱۵۰ نفر آماده کند؛ آنها همیشه مشارکت پایین مردم در انتخابات را به معنای پیروزی بر رقیب تعبیر کرده اند. عده ای چون محمدرضا باهنر که خود را تنورسین اصولگرایان می داند ولایی گراز تغییر ساختار جمننا می گوید و شاید جبهه پایداری کمتر در فکر ائتلاف باشد مگر با سهم خواهی افزون تر؛ طوری که عباس سلیمی نمین معتقد است: «اگر اصولگرایان بر بسیاری از ضعف های گذشته فائق آیند، شرایط پذیرفته شدن آنها در جامعه شرایط بهتری است، بویژه اینکه بتوانند از این شرایط استفاده و درست عمل کنند. البته باید گفت که در گذشته جبهه پایداری فراتر از سهم خواهی رفته بود و به نوعی یک نوع تمامیت خواهی را دنبال می کرد.»

اصولگرایان فرد دیگری را هم در قامت رئیس آینده بهارستان می بینند؛ همان که سال ۹۲ با تومبیل پرایدش به ساختمان وزارت کشور رفت تا بدون اطلاع دادن به اصولگرایان کاندیدای یازدهمین انتخابات ریاست جمهوری شود و مهر پایانی بر روزگار صرفاً یک دیپلمات بودنش بزند. آن زمان او چهره ای که فقط با عنوان دبیر شورای عالی امنیت ملی دولت محمود احمدی نژاد و سرپرست تیم مذاکره کننده شناخته شود، نبود، بلکه آخرین شانس حلقه ای بود که نگران رفتن احمدی نژاد از پاسنور و روزگار انزوای پس از آن بودند. هر چند در جریان انتخابات ۹۲ اصولگرایان درباره کاندیداتوری او به توافق نرسیدند و در سال ۹۶ نیز ترجیح دادند، کاندیدای دیگری را انتخاب کنند اما او فعالیت هایش را متوقف نکرد و با به راه انداختن جلسات دولت سایه درست چند ماه پس از روی کار آمدن دولت دوازدهم نشان داد که دیگر با آن چهره دیپلماتیک خود فاصله گرفته است و می خواهد یک سیاستمدار تمام عیار باشد. سعید جلیلی چهره محبوب جبهه پایداری می خواهد در غیاب لاریجانی بر این کرسی تکیه بزند و او خود رقیبی جدی برای اصولگرایان است در درون گروه اصولگرایان و وزن کشی آنها با جبهه پایداری که در مجلس نهم آنها را تندروهای خوانند؛ تندروها تمام قذبه مخالفت با رئیس

لیلا ابراهیمیان

روزنامه نگار

دومین روز از آخرین ماه زمستان ۱۳۹۸ بار دیگر مردم فراخوانده می شوند به پای صندوق های رأی برای شرکت در انتخابات مجلس یازدهم؛ یعنی از امروز حدود یک ماه زمان باقی مانده به تاریخ برگزاری انتخابات در دوم اسفندماه. شروع رقابت ها با ثبت نام ۱۶ هزار و ۱۴۵ نفر بوده با غیبت چهره هایی سیاسی چون علی لاریجانی رئیس ۱۲ ساله مجلس شورای اسلامی، محمدرضا عارف رئیس فراکسیون امید، پروانه سلحشوری که با بیانیه ای اعلام کرد نتوانسته برای حضور در انتخابات وجدان خود را راضی کند؛ اواز حوادث آبان ماه ۱۳۹۸ و افزایش سه برابری قیمت بنزین بدون اطلاع مجلس ناراضی است و معتقد است: «همین یک رکن دموکراسی را نیم بند داشتیم که فاتحه آن هم خوانده شد.» حالا در نبود لاریجانی و عارف، محمدباقر قالیباف است که ریاست مجلس یازدهم را براننده خود می داند؛ سرهنگ بعد از ترک شهرداری و شکستش در برابر حقوقدان حدود یک سال است که با گفتن «نواصولگرایی» و «مجلس نو» می خواهد ناجی اصولگرایان بعد از شکست شان در اسفند ۱۳۹۴ باشد.

اگر خیلی از اصلاح طلبان ناامید از وضعیت و سپهر سیاسی هستند و خیلی از چهره های معروف سیاسی منتسب به این گروه توسط هیأت اجرایی و نظارت رد صلاحیت شده اما برخی دیگر منتظر رأی نهایی شورای نگهبان درباره صلاحیت یا عدم احراز صلاحیت خود نشسته اند؛ اما قالیباف به ریاست مجلس یازدهم می اندیشد و آن طور که برخی معتقدند لاریجانی به امید ریاست جمهوری، آنچه بیشتر از همه خود را نشان می دهد این است که جناح اصولگرا از و دتر از اصلاح طلبان فعالیت های خود را آغاز کرده است. در فضای بایس آلود، فضای تنش و ناامیدی از رفتار و عملکرد دولت و حسرت برای بهبود رویه ها و ریزش خیلی از بدنه حامی اصلاح طلبان، اصولگراها به صرافت تشکیل مجلسی چون مجلس هفتم

